

Lukács Flóra

ÁRNYÉKSZFÉRA

Arcod vajang-bábok elgyötört arca.
Modellt függsz egy vastraverzen,
megzavar egy erőszakos fénynyaláb.

A kézfej csontjain soha be nem hegedő sebek,
a nyelved alatt három tisztára mosott kavics,
a lapockádon feltört, heges arabeszk.

Koponyacsontod abroncsa
neonnarancs színekben vibrál,
akár a forró, fűjt üveg, ősz van.

A felázott hajópadlón hullámzó hamuhalmok,
kristályszilánkok, halfosszília.
Ismerem a szólamaidat,
az okker éjszakák négy-öt hangnemét.
Nem akartam, hogy szokásaink legyenek.

Most mégis szürkén hallgatsz, mint Peking.
Tekinteted elsötétül, ahogy a téged körülvevő teret
sűríted egyetlen gesztussá.
Tenyered vöröslík, akár megnyúzott állatok jujubapiros húsa.

Mélynyomók mossák át a tudatot,
fatörzsek sűrű hálózatára nyíló ablaküvegen
megcsillannak a világoskék reflexek.

Az individuális fészek szándékolt esetlegességében
a tárgyak szilárd testiességüket elveszítve
feloldódnak az atmoszférában.
A maga keringéséhez visszatér a szél.

ŐSHOMÁLY

A folyóba gázolok, addig pásztázom a horizontot,
míg lábaimat érzéketlenné nem hűti
a kásásra fagyott novemberi víz,
vagy az égbolt meg nem hasad,
akár a lámpa tejüveg gömbje,
a templom kárpitja felülről az aljáig végig nem reped.
Éli, Éli lamma szabaktani!

Páfránylevelek közé csomagolt, kizsigerelt pisztrángokkal,
hetvenkét órája járom az erdőt, jujubapiros szemmel,
az arcom kezdi elveszíteni a részleteit.
Úgy megyek, ahogy a folyó folyik.
Az elhagyatottság magasfeszültsége,
mozgásra kényszeríti a testet.

Gyökerestül a földből kifordult,
szálkássá gyötört, néma bükk mögött
felszökő szikracsóvák,
pernyespirál-tekervények.
Húsukig vetkőzött lovak foltritmusa,
az elmocsarasodott tájban.

Lépdelek a bazaltzúzalékon,
vad és meddő füvek,
telekarcolt kőtömbök között,
bizonytalan léptekkel a sáros hegyoldalon.
Őshomályban a páraisten
vakolatlan téglafal előtt ül,
a folyondár átszövi a vaskaput.

Emlékáramok apálya és dagálya
az iszapszagú szélben,
galambrajok vonulása.

Bízok, nem tudom, miben
homok leszel, fű, por vagy vízcsepp.

AIAS

Az avardűnék közt közeledő laoszi fiú
hajának növényi ornamentikáját látva,
az emléketörések elárasztják az agyamat,
akár a piroklasztikus ár.
Hajszolom a hangulatokat,
az okkeréjszakák gyantafényét,
hallgatom a göndörfürtű,
karsútörzsű fák idegen akcentusát,
lábam bokáig ázik a foszforeszkáló pocsológyökökben.
Az nem leszek, aki adottságaim szerint lehetnék.

Az utca kétoldali homlokzatai közt,
sirályok zaklatott szárnyalása.
Az igazi fiúért, a szétszagotottért jajdul föl a szél.

Akár a sátrából kilépő Aias,
úgy nyitsz ajtót,
az ajtórésen kiszűrődő fénycsík felfut a falon.

Hajamba túrsz, kezed végigsiklik
a homloktól a nyakszirtcsontig.
Szádhoz emeled a cigarettát.

Egy férfitenyér gyűrődésein
látom arcom lenyomatát.
Elveszítettük a perspektívát.

Kapaszkodsz a mosdókagyló oválisába,
kezeiddel a csaphoz tapadsz,
simára borotvált koponyád felett tükrök triptichonja.

Mezítláb, nyitott szövetkabátban a konyhapultnak támaszkodok,
a szegycsontomban érzem közeled.
Egy cinke áll a túlérett ananászon,
felém fordítja komoly, fekete fejét,
a te szemeiddel figyel.

Rézdrótkötegek lógnak a nyitott ablaktáblák előtt, ellenfényben,
mögötte az utca melankóliája és misztériuma,
széllökések instrumentális zenéje.

Emberi fallá válsz előttem,
a hajópadló képlékeny, hajnali színpadán.

PORVIHAR

Egy kanyarodó autó fényszórója világítja
a karcsú törzsű fákat,
megnyúlnak a lombsátrak árnyékai.

Foszforeszkáló pocsolványokon át gázolok,
színüket vesztett kavicsdűnék
és avarhalmok között.

Diónyi, gipszből öntött kabuki maszkok
cserélődnek a zsebemben.
Olyan nem akartam lenni,
amilyen adottságaim szerint vagyok.

A repkényfalon áthatolva eljutok
a romokig, amiken a bálványfa
kolóniákat hozott létre,
a terrakotta téglákba beleásták magukat
a nitrofil növények.

Napraforgómag-szőnyegen lépkedve,
talpam alatt érzem a hullámzó tömeget,
sodródok feléd, akár a vízen úszó hínár.

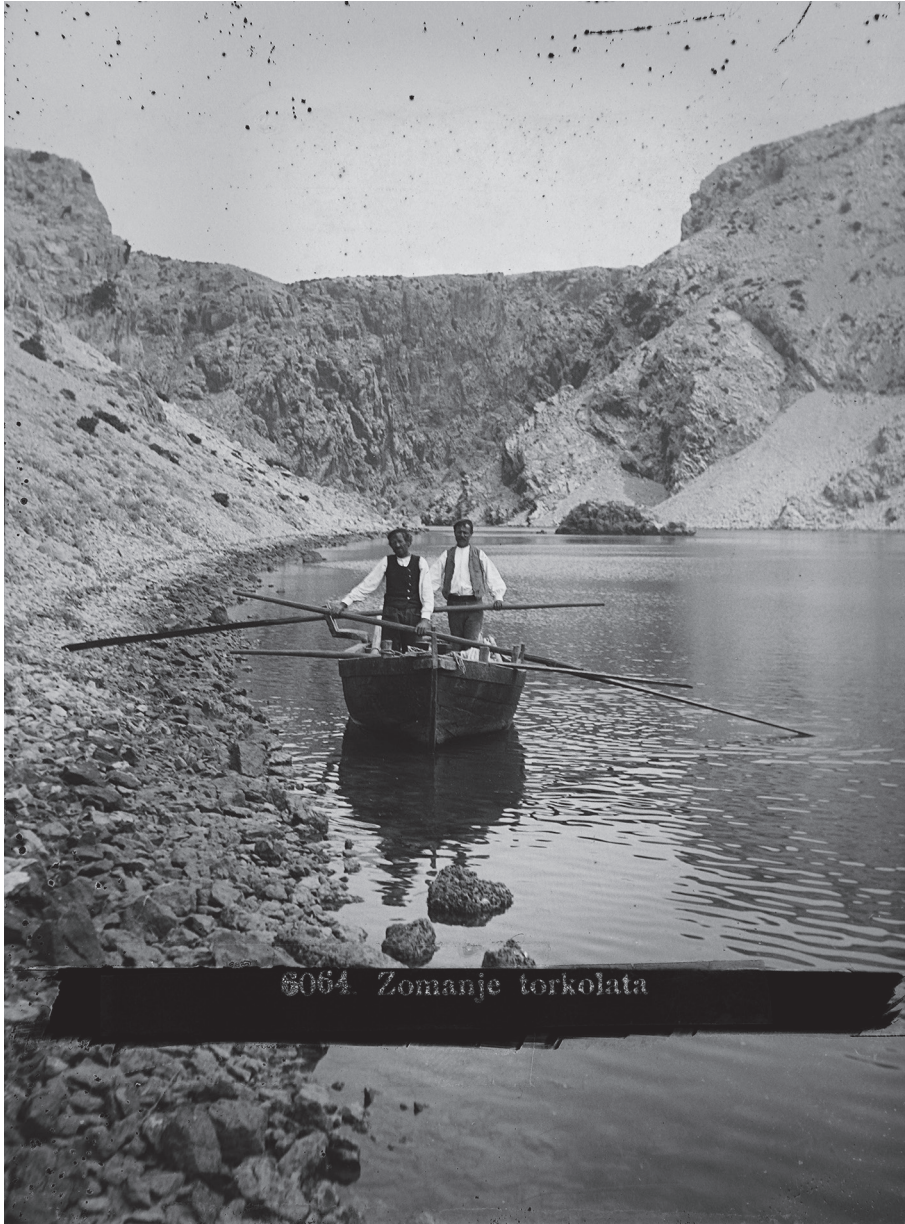
Pernyespirál gomolyog,
a fáradtan lobogó kopjazászlók felett.
Az ajtófélfán nyersfémből formázott,
szerb barokk kereszt.
A veranda gránitszürke kövén,
egy platánlevél nyoma.
A macska beékelődött az ágak közé,
amiken levedlett kabócabőrök csüggnék.

Zuzmóval benőtt betonpadon,
sásköteget sodorsz feszesre,
tanúhegyek és egy őszreg kámforfa alatt.
Arcod sápadtra szárítja a szél,
beágyazódsz a tájba.

Mikor véget ér az ősfelhővonulás,
az opálos fény áthatol a sűrű rétegeken,
együtt nézzük az ólomszürke eget.

© Fortepan, Schoch Frigyes

© Fortepan, Magyar Földrajzi Múzeum, Erdélyi Mór cége